

ДО 65-РІЧЧЯ ВОЛОДИМИРА ВАСИЛЬОВИЧА ІВАЩЕНКА

6 квітня виповнилося 65 років відомому хірургу, педагогу, професору, завідувачу кафедри загальної хірургії Донецького медичного університету ім. Максима Горького Володимирі Васильовичу Івашченку.

Володимир Васильович народився в Житомирі в сім'ї військового. З 1953 р. мешкає в Донецьку. В 1966 р. із золотою медаллю закінчив середню школу № 45 м. Донецька і вступив на перший курс лікувального факультету Донецького державного медичного інституту ім. Максима Горького. В 1972 р., після закінчення інституту, отримав призначення у клініку хірургії ім. проф. В. М. Богославського, де працював лікарем-хірургом до 1978 р. У 1976 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Патологія і корекція жирового обміну в опікових хворих». Він одним із перших у Радянському Союзі впровадив і обґрунтував необхідність використання жирових емульсій для парентерального харчування в період опікової септикотоксемії та при опіковому виснаженні.

У 1978 р. В. В. Івашченка обрано за конкурсом на посаду асистента кафедри шпитальної хірургії. Він почав працювати в центрі хірургії магістральних судин, де займався проблемами невідкладної хірургії судин. У 1984 р. його обирають на посаду доцента кафедри шпитальної хірургії. У 1985 р. захищає докторську дисертацію на тему «Постішемичні порушення в хірургії гострих тромбозів та емболій біфуркації аорти і магістральних артерій кінцівок». Володимир Васильович — один із провідних фахівців в Україні з проблем невідкладної хірургії судин. Він запропонував класифікацію синдрому ревазуляризації при оперативному лікуванні гострих тромбозів та емболій магістральних судин (1983), ангіогенного сепсису (1989), сформулював концепцію поняття «постемболічна оклюзія магістральної артерії» та вибору тактики лікування.

У плановій судинній хірургії В. В. Івашченко запропонував використання низхідної артерії

коліна для тривалої внутрішньоартеріальної терапії при синдромі діабетичної стопи (1992). На світлооптичному та ультраструктурному рівні визначено морфологічні критерії стадії діабетичної ангіопатії, що дає змогу обрати адекватну тактику лікування. Сформульовано та патогенетично обґрунтовано феномен «застиглої рани» стопи діабетика. Впроваджено методи екстракорпоральної корекції гомеостатичних порушень та стимуляції ангіогенезу, що дало змогу різко знизити за останні десятиліття рівень високих ампутацій у хворих з діабетичною стопою.

У 1986 р. В. В. Івашченка обрано на посаду професора кафедри шпитальної хірургії. З 1988 р. він завідувач курсу хірургічних хвороб педіатричного і санітарно-гігієнічного факультетів, а з 1990 р. — завідувач кафедри загальної хірургії педіатричного та санітарно-гігієнічного факультетів, яку в 1996 р. перетворено на кафедру загальної хірургії медичного факультету.

З 1993 р. Володимир Васильович очолює проблемну комісію з питань хірургії Науково-координаційної ради університету, є заступником головного редактора журналу «Університетська клініка».

В. В. Івашченко — автор та співавтор понад 320 наукових праць, зокрема 5 монографій, 6 навчальних посібників з питань вивчення шпитальної, факультетської та загальної хірургії, 8 методичних рекомендацій, 10 авторських свідоцтв на винаходи. Підготував 8 кандидатів наук та 2 докторів наук з хірургії.

Внесок професора В. В. Івашченка у практичну охорону здоров'я, його талант вченого, хірурга, педагога знайшли визнання серед науковців, лікарів, студентів. Його нагороджено грамотою Міністерства охорони здоров'я України.

Співробітники клініки загальної хірургії, учні, колеги бажать ювіляру наснаги, творчості, успіхів у благородній справі на довгій літа.